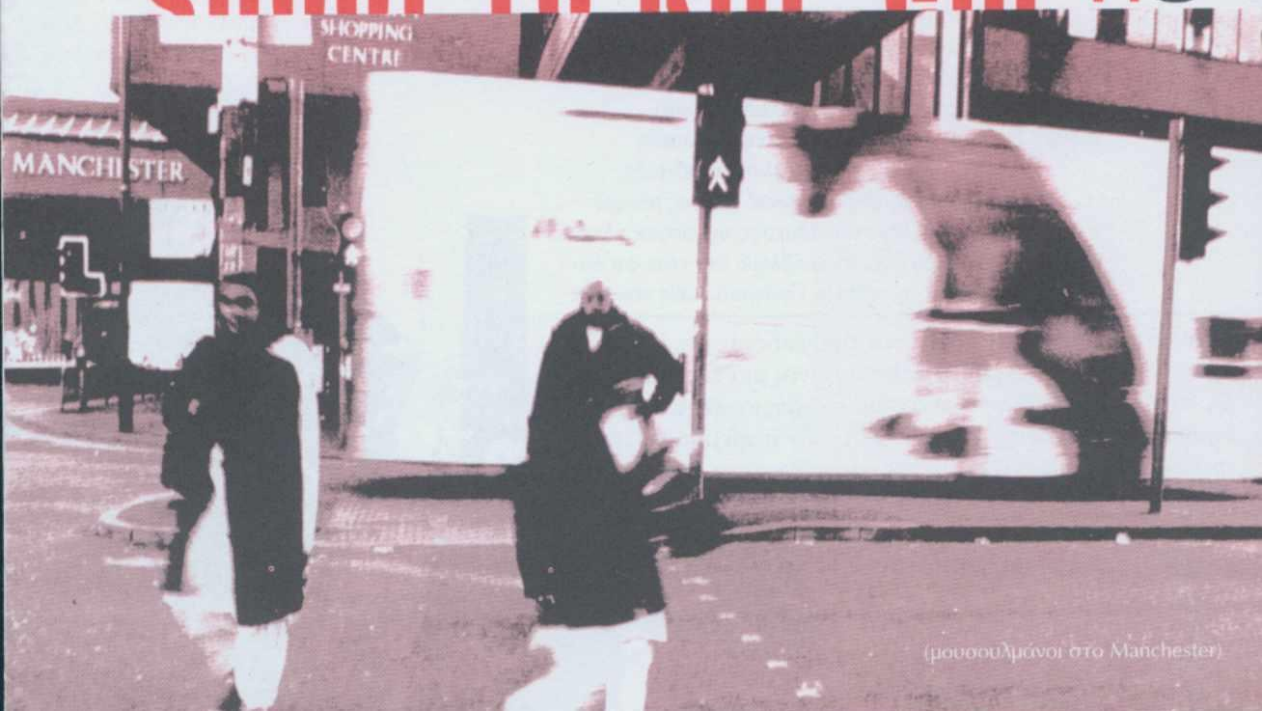

ενάντια στην ειρήνη
#5-10/'05

shoot to kill 'em !!

(η βία των αφεντικών επιταχύνεται)

(πουσουλμένοι στο Manchester)

Αν ρωτήσεις κάποιον που τελείωσε το σχολείο το 1991, θα σου πει ότι το μηχανογραφικό των πανελληνίων ήταν διαφορετικό. Καλά, τα ίδια περίπου είχε, τις ίδιες σχολές που δεν ήξερε κανένας τί διάολο είναι, το ίδιο άγχος, τα ίδια κόλπα "να βάλω τελευταίο το ΤΕΙ ανθοκομίας (ό,τι κι αν είναι αυτό) για να περάσω σίγουρα", αλλά είχε και μια μεγάλη διαφορά: οι σχολές των μπάτσων ήταν κατάπτυστες. Οι μπάτσοι και τα λοιπά επαγγέλματα του ανθρωποφύλακα (εδώ είναι και η σχολή ευελπίδων, η σχολή ικάρων και άλλα σκατά) προ-ορίζονταν για εκεί που πρέπει: ανθρώπους όχι και πολύ έξυπνους, με μια έμφυτη κακία, μια διάθεση να επιτηρούν το διπλανό τους, να φυτρώνουν εκεί που δεν τους σπέρνουν και κυρίως, να κολλάνε δίπλα σε κάθε μικρή και μεγάλη εξουσία και να της κάνουν τις δουλειές, να ρουφιανεύουν το διπλανό τους για ένα ξεροκόμματο. Κατά συνέπεια, τα επαγγέλματα του μπάτσου δεν ήταν και πολύ δημοφιλή. Τα αγοράκια λέγανε ότι "εγώ θέλω να περάσω σε όποια σχολή να 'ναι για να μην πάω φαντάρος, γιατί να πάω να χώσω το κεφάλι μου στον ντορβά;". Τα κοριτσάκια από την άλλη, δεν το σκέφτονταν καν. Αυτοί που το σκέφτονταν -και τελικά το έκαναν κιόλας- ήταν οι ρουφιάνοι του σχολείου, οι τσάτσοι των καθηγητών, οι καρπαζοεισπράκτορες κάθε είδους, καθώς και οι ελάχιστοι μικροί ακροδεξιοί που κρύβονται σε κάθε σχολική αίθουσα και παριστάνουν τη νεο-λαία ενώ ζέχνουν αρτηριοσκλήρωση.

Σήμερα από την άλλη, φαίνεται πως τα μπάτσικα επαγγέλματα έχουν γίνει πολύ δημοφιλή. Κατά τα άλλα, η σύνθεση των ανθρώπων που κυνηγάει τα συγκεκριμένα επαγγέλματα σαν ζηλευτές ευκαιρίες ζωής δεν πρέπει να έχει αλλάξει και πολύ. Ποιος είναι αυτός που θέλει να γίνει μπάτσος; Ποιος είναι αυτός που θέλει να δει μεθαύριο τους συμμαθητές του στο δρόμο και να τους κόψει κλήση για κράνος; Να τους μπαγλαρώσει για ένα μπάφο και μετά να πει τον μπάφο με τους συνάδελφους; Να πάει στο γήπεδο για να δειρίει "αυτούς που κάνουν επεισόδια"; Να κοπανάει γέρους κατακέφαλα επειδή ζητάνε μεγαλύτερη σύνταξη;

Ε, πολύ απλά, ο ίδιος με παλιά είναι! Ο ίδιος ρουφιάνος, όχι και πολύ έξυπνος, τσάτσος της όποιας εξουσίας. Κατά τη γνώμη μας, το πρόβλημα δεν είναι ότι έγιναν περισσότεροι οι τσάτσοι. Πράγματι, κάθε κοινωνία

έχει μια σταθερή παραγωγή τσάτσων και πρέπει αυτοί που δεν είναι τσάτσοι να τους κάνουν καλά προτού ένα ωραίο πρωί τους ανακαλύψουν πάνω στο σβέρκο τους. Τώρα βέβαια, οι τσάτσοι έχουν αποκτήσει το φοβερό επιχείρημα, που το λέει κι η τηλεόραση: Μεγάλη η ανεργία, τί να κάνω κι εγώ, ένας κακομοίρης είμαι, και πάει λέγοντας. Ε, όχι κύριε! Ένα σωρό κόσμος έχει προβλήματα, οικονομικά, προσωπικά, οικογενειακά, κι όμως δεν πάει να γίνει μπάτσος. Το αντίθετο: σιχαίνεται να καταστέλλει τον διπλανό του για ένα ξεροκόμματο, και σιχαίνεται όσους επιλέγουν να το κάνουν. Και εδώ είναι το πρόβλημα κατά τη γνώμη μας καθώς τα τελευταία χρόνια χίλια στόματα ψιθυρίζουν και φωνάζουν τα επιχειρήματα των ρουφιάνων, αυτή η σιχαμάρα εκφράζεται όλο και λιγότερο δημόσια. Αυτό είναι λοιπόν που πρέπει να αλλάξει. Είναι βασικό, και είναι και πολύ λογικό αυτή η σιχαμάρα να εκφράζεται με κάθε ευκαιρία. Όποιος έχει το θράσος να λέει ότι θα γίνει μπάτσος, λέει στην ουσία ότι μεθαύριο θα έρθει ντυμένος με στολή και θα σου βάλει χέρι για ψύλλου πήδημα. Ε, δεν πρέπει να τον καταπακιάσεις τώρα που είναι μικρός;

Ένας απλός μνημονικός κανόνας για να θυμόμαστε την κλίση του ουσιαστικού "Ο μπάτσος":

Άμα πας και γίνεις μπάτσος (ονομαστική)

Μετά θα 'χεις φάτσα μπάτσου (γενική)

Κι όλοι θα σε λένε μπάτσο (αιτιατική)

Βρωμοσκατόμπατσε! (κλητική)

Άμα πας να γίνεις μπάτσος...

Το έντυπο αυτό είναι μια τακτική έκδοση της **συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη**. Η **συνέλευση** είναι μια ευρεία σύμπραξη πολιτικών ομάδων και ατόμων ενάντια στην ταξική ειρήνη. Για το σκοπό αυτό συζητά και παρεμβαίνει, σύμφωνα με τις δυνατότητες της, σε μια γκάμα ζητημάτων. Από τον καπιταλιστικό πόλεμο στη Μ. Ανατολή μέχρι τις ελληνικές κυριαρχικές βλέψεις στα Βαλκάνια. Από την παγκόσμια επέλαση της "αντιτρομοκρατίας" μέχρι τις τοπικές αποφύσεις της.

για επικοινωνία: enantiastineirini@yahoo.gr

Τα τέκνα του "Αρχάγγελου"

Στις 17-18 Σεπτεμβρίου άλλο ένα υπερθέαμα, διαφορετικό από αυτά που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε στα μέρη μας, διοργανώθηκε για να χορτάσει το φιλοθεάμον κοινό και όχι μόνο. Πάνω από 200.000 άτομα μαζεύτηκαν στην αεροπορική βάση της Τανάγρας για να παρακολουθήσουν το πρώτο air-show με την ονομασία "Αρχάγγελος" που διοργανώθηκε από την ελληνική Πολεμική Αεροπορία. Ένα γεγονός που διαφημίστηκε από κάθε λογής μέσο μαζικής ενημέρωσης (από την NET μέχρι τον *Εν Λευκώ*) και το οποίο ήταν πράγματι "εντυπωσιακό".

Το σώου που παρουσίασαν οι δεκαεννέα πολεμικές αεροπορίες διαφόρων κρατών και έντεκα εταιρείες κατασκευής μαχητικών αεροσκαφών ήταν στ' αλήθεια ένα ιδιόμορφο εναέριο τσίρκο: σχηματισμοί μάχης, βουτιές, στροβιλισμοί, καρδούλες και σημαίες να σχηματίζονται από πολύχρωμους καπνούς που άφηναν πίσω τους τα αεροπλάνα, εικονικές αερομαχίες και αναχαϊτίσεις (που κάθε μέρα ακούμε ότι γίνονται αλλά δεν έχουμε ποτέ δει), κι άλλα πολλά κράτησαν αμείωτο το ενδιαφέρον του κοινού κι ανέβασαν την αδρεναλίνη στα ύψη.

Κι όταν αυτή η παράσταση τελείωσε ήταν όλοι ευχαριστημένοι.

Οι εταιρείες και οι έμποροι όπλων για τα φράγκα που έχουν να λαμβάνουν από την πύτα των 22 δις που προβλέπονται για εξοπλισμούς τα επόμενα δέκα χρόνια.

Οι πολιτικοί και οι μεσάνοντες για τις μίζες που θα προκύψουν.

Οι καραβανάδες επειδή επιτελους βλέπουν την τόσο παραγωγική δουλειά τους να "αναγνωρίζεται".

Και τέλος το μέγα πλήθος...

Το μέγα πλήθος των ελληναράδων που με την πρώτη ευκαιρία θα το ξαναδούμε στους δρόμους να διαδηλώνει "ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό". Το ίδιο πλήθος που διαρρηγνύει κάθε τόσο τα ιμάτιά του υπέρ της ειρήνης, το ίδιο πλήθος που κάθε τέσσερα χρόνια θυμάται να εκφράσει την επιθυμία του για μείωση των κονδυλίων που δαπανώνται για εξοπλισμούς, και την παροχή αυτών στην παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση.

Το μέγα πλήθος που κάθε βράδυ παρακολουθεί τους βομβαρδισμούς στο Ιράκ μπροστά στην TV τρώγοντας πίτσες.

Αυτό που σε δύο χρόνια θα ξαναπάει στην Τανάγρα για να θαυμάσει και πάλι τα νέα επιτεύγματα των εταιρειών θανάτου, τις υπερσύγχρονες φονικές μηχανές.

ΑΥΤΟ, ΑΥΤΟ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΟ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΑΤΡΙΩΤΗ ΕΝΑ
ΚΛΟΥΒΙΟ ΑΥΓΟ

Το βράδυ της κυριακής 25 Σεπτεμβρίου, η εθνική Ελλάδα πήρε το χρυσό στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα μπάσκετ.

Το βράδυ της κυριακής οι πατριώτες πανηγύριζαν στους δρόμους. Αλλά δεν ήταν μόνοι...

Σύντροφοι και συντρόφισσες στο κέντρο και σε γειτονιές της αθήνας έδωσαν τη δική τους νότα σ' αυτήν την κατά τ' άλλα "νύχτα γιορτής".

Συγκεντρώθηκαν, συζήτησαν και πήραν τους δρόμους· κι όπου συναντούσαν τους "περήφανους Έλληνες" να ανεμίζουν τα λάβαρα τους, έχωναν μια καρτέλα αυγά στα όλο έκκληξη πρόσωπά τους.

Σίγουρα μερικές δεκάδες αυγά δεν είναι η τελευταία λέξη του ταξικού ανταγωνισμού. Ακόμη και χιλιάδες να ήταν δεν αρκούν για να διαγράψουν από την μνήμη, την ταξική μνήμη, το πογκρόμ της 4ης Σεπτεμβρίου 2004, δεν φτάνουν για να εμποδίσουν τους φασίστες να βγαίνουν από τις τρύπες τους σε κάθε "εθνικό θρίαμβο". Δεν είναι όμως επί του παρόντος να εξηγηθεί τι χρειάζεται για να απαντηθούν τα παραπάνω.

Αυτό που εδώ αξίζει να επισημάνουμε είναι ότι αυτή η μικρή πράξη εχθρότητας δείχνει, ότι κανένα τείχος δεν είναι αδιαπέραστο, κανένας εχθρός ανίκητος. Και πράγματι ακόμη κι όταν οι δρόμοι της αθήνας είναι γεμάτοι από αφιονισμένους πατριώτες που πανηγυρίζουν υπάρχει πάντα η δυνατότητα της κόντρας, του "ανταρτοπόλεμου", του ανταγωνισμού. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που το βράδυ της κυριακής πέταγαν αυγά, έβαλαν το δικό τους λιθαράκι στο χτίσιμο αυτής της δυνατότητας· και υποθέτουμε πως συν τοις άλλοις το καταδίδασκαν...

ΑΓΑΘΑ ΚΟΠΟΙΣ ΚΤΩΝΤΑΙ

Τριάντα πέντε χιλιάδες σεκκιουριτάδες γκρινιάζουν. Επειδή τα αφεντικά τους δεν τους εκπαιδεύουν επαρκώς. Είναι ανεπαρκές λένε το νομοθετικό πλαίσιο και ζητάνε την ίδρυση Ακαδημίας από το κράτος στην οποία θα μπορούν να διδάσκουν έναντι αμοιβής αξιωματικοί της ΕΛ.ΑΣ.. Είναι δε διατεθειμένοι, αν το κόστος φοίτησης είναι μικρό να το πληρώνουν οι ίδιοι.

Το κράτος από τη μεριά του, τους έχει γραμμένους στα παλιά του τα παπούτσια. Αντιπροτείνει είτε τη λειτουργία σχολών στα πρότυπα των ΙΕΚ είτε την εκπαίδευση των σεκκιουριτάδων έναντι αδράς αμοιβής από αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ.

Κι εμείς; Εμείς έχουμε μια πολύ πιο συμφέρουσα και ρεαλιστική πρόταση. Τί ακαδημίες και ΙΕΚ... Η εκπαίδευση των σεκκιουριτάδων πρέπει να γίνει σε πραγματικές συνθήκες με το μικρότερο δυνατό κόστος. Προσφερόμαστε δε οι ίδιοι, και υπάρχουν πολλοί ακόμη απ' όσο γνωρίζουμε, να συνεισφέρουμε με κάθε τρόπο στην επίτευξη αυτού του στόχου. Έ τώρα κι αν τσαλακωθεί λίγο η στολή τους, αν κληρονομήσουν και καμιά γρατζουνιά στα φρεσκοζυρισμένα πρόσωπά τους αν έχουν τέλος και κάνα ατύχημα....όσο πιο πολλές φάπες τόσο καλύτερη εκπαίδευση.

Έτσι κι αλλιώς "τα αγαθά κόποις κτώνται".

σεκκιουριτού που διαδηλώνει το δικαίωμά της να έχει εκπαίδευση τροχονόμου

Τυφλό χτύπημα

Υπάρχουν διάφοροι που "δείχνουν κατανόηση" για τα λεγόμενα "τυφλά ισλαμικά χτυπήματα" στις δυτικές μητροπόλεις. Ως γνωστόν, τα χτυπήματα τέτοιου είδους έχουν βρεθεί στο επίκεντρο της δυτικής ζωής μετά το χτύπημα στους δίδυμους πύργους, ενώ από τότε παρόμοια συμβάντα έχουν σημειωθεί στη Μαδρίτη, στο Μπεςλάν, στην Κωνσταντινούπολη, στην Ινδονησία, και το καλοκαίρι που μας πέρασε στο Λονδίνο και την Αίγυπτο. Κάθε τέτοιο χτύπημα περιλαμβάνει μία ή περισσότερες φιγούρες του είδους "Ισλαμιστής τρομοκράτης". Ο "Ισλαμιστής τρομοκράτης" είναι τύπος που ζώνεται με εκρηκτικά και πάει και σκάει στην τύχη μέσα σε τραίνα, λεωφορεία, καφετέριες, για να πάρει μαζί του αλλόθρησκους στην τύχη. (Κάπως τα φέρνει η τύχη και οι αλλόθρησκοι είναι συνήθως πληβείοι, εργατική τάξη, φτωχοί, και πάει λέγοντας).

Αυτοί που "δείχνουν κατανόηση" για τα χτυπήματα είναι πάρα πολλοί στην Ελλάδα. Δείχνουν την κατανόησή τους κατά βάση καθημενοί σε καφενεία, και με το σκεπτικό της "εκδίκησης του καταπιεσμένου". Σύμφωνα με αυτό το σκεπτικό, ο καταπιεσμένος ισλαμιστής πάει και σκάει μέσα σε τραίνα γιατί είναι καταπιεσμένος και ισλαμιστής.

Μια απλοϊκή και φαινομενικά αθώα ιδέα κι όμως, ταυτόχρονα μια ιδέα επικίνδυνη που ήδη χρησιμοποιείται από τους κρατικούς μηχανισμούς για να επιβάλλουν το φασισμό τους. Ας το σκεφτούμε καλύτερα: Σκάει μέσα σε τραίνα γιατί είναι ισλαμιστής και καταπιεσμένος. Από αυτές τις δύο ιδιότητες, υποτίθεται πως η ιδιότητα του "καταπιεσμένου" δικαιολογεί την επιθυμία επίθεσης στα αναπτυγμένα κράτη. Καλά ως εδώ, αλλά ως γνωστόν, η αντίδραση στην όποια καταπίεση μπορεί να εκφραστεί με διάφορους τρόπους: διαδήλωση, καθιστική διαμαρτυρία, αντάρτικο στα βουνά, και πάει λέγοντας. Στην περίπτωση των τυφλών χτυπημάτων όμως, ο τρόπος αντίδρασης είναι πολύ συγκεκριμένος: ο θάνατος του διαμαρτυρούμενου μαζί με μια ομάδα ανθρώπων επιλεγμένη απόλυτα τυχαία (στο Λονδίνο αρκετά από τα θύματα ήταν μουσουλμάνοι). Κι εδώ είναι το επικίνδυνο: Γιατί, σύμφωνα με το δημοφιλέστερο σκεπτικό "κατανόησης" των τυφλών χτυπημάτων στο οποίο αναφερόμαστε, αυτό το τυφλό μοίρασμα θανάτου, δε συνδέεται με την "καταπίεση", συνδέεται με το Ισλάμ. Σύμφωνα με τη σοφία των καιρών, ο "καταπιεσμένος Ισλαμιστής" διαμαρτύρεται γιατί είναι καταπιεσμένος, αλλά σκάει μέσα σε βαγόνια γιατί είναι Ισλαμιστής.

Αυτό λοιπόν είναι επικίνδυνο! Γιατί κατ'αυτό τον τρόπο αναγνωρίζεται στο Ισλάμ ένας θεμελιώδης παραλογισμός. Γιατί κατ' αυτό τον τρόπο τα εκατομμύρια των μουσουλμάνων που ζουν στις δυτικές μητροπόλεις στιγματίζονται ως παράφρονες. Και καλά η "κατανόηση" όταν πεθαίνουν «οι αμερικάνοι». Όταν όμως πεθαίνει ο διπλανός σου; Τί κατανόηση θα δείξεις τότε, ω καφενοβίε, για τους «παρανοϊκούς ισλαμιστές»; Πολύ απλό: Καμία! Ένα θα είναι τότε το πρόταγμα, το "φάτε τους όλους". Ο ίδιος μηχανισμός έχει δουλέψει και ξαναδουλέψει σε όλα τα αναπτυγμένα κράτη που έγιναν στόχος τυφλών χτυπημάτων. Δούλεψε τόσο καλά, γιατί τον δουλεύουν τα ίδια τα κράτη από μόνα τους...